

ΛΕΟΝΙΔΟΥ παραπίνυ τῶν ἀγρό-
τας θεοῖς.

Αυλια καὶ νυμφέων ἰσθὺς πάγῳ, αἶθ' ὑπὸ πέτρῃ
Πίδακας, ἧθ' ὕδασιν γειτονέσσαι πίτους,
Καὶ σὺ τετράγλωχιν μήλοσ' ἔμαδάῳ ἔρμα
Ὅς τε τὸν αἰγιόπῳ πᾶν κατέχει σκόπελον,
Ἰλαοὶ τὰ ψαῖσ' αἶθ' ἐμωλεον οἴνης
Δέξασθ', αἰακίδεω δῶρα νεοπλολέμου.

Εἰς ἀναπηροῦς, κεφ. δ.

Φιλιπποῦ, οἱ δ' ἰσιδωροῦ.

Πηρὸς ὁ μὲν γήσις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν. ἀμφοτέρω δ'
Εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠεράνισαν.

Τυφλὸς γὰρ λιπύγμον Ἰπωμαδίον βάρῳ αἶρων
Ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὠρσοβάτη.

Πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ παντολμος ἀνάγκη,
Ἀλλήλοισ μερίσσει τὲ λλιπὲς εἰς ἔλεον.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ, εἰς τὸ αὐτό.

Τυφλὸς ἀληθείων χωλὸν πίδακας ἠέρταζεν,

Ὀμμασιν ἀλλοφροῖσις ἀντιρανιζόμεναῳ.

Ἀμφοῦ δ' ἠμιτελεῖς πρὸς ἐνὸς φύσιν ἠεμάθησαν,

Τὲ λλιπὲς ἀλλήλοισ ἀντιπαρραχόμενοι.

Εἰς τὸ αὐτὸ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

νεωτέρου.

Διέσθαι τις λιπύγμον ὑπὲρ νέωτιο λιπαυγῆς

Ἦγε πίδακας χηρῆσας, ὄμμασ' ἀχρηστέμεναῳ.

ΑΝΤΙ-